

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizenkilencedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-25

Tizenkilencedik szám

Júda törzsének Oroszlánja Jézus egyik neve, amely Krisztusnak a prófétai Igéje lepecsételésében, majd annak felnyitásában végzett munkáját hangsúlyozza. A Jelenések könyvének ötödik fejezetében Júda törzsének Oroszlánja, aki egyben Dávid gyökere is, győzött, hogy megnyissa a könyvet. Dávid „gyökere” Isai volt, Isai gyökere pedig Fáesz, annak gyökere Júda, annak gyökere Jákób, annak gyökere Izsák, annak gyökere pedig Ábrahám. Dávid vagy Isai gyökere, amikor Júda törzsének Oroszlánjával összefüggésben kerül említésre, a kezdet és a vég elveit hangsúlyozza, vagyis az Alfát és az Ómegát. Amikor a Jelenések könyvének első fejezetében felnyitattik Jézus Krisztus kijelentése, jellemének elsődleges tulajdonsága az, hogy Ő az Alfa és az Ómega. Az, hogy kicsoda Ő, egyben az az elv is, amely által felnyitattak azok a próféciaák, amelyeket Júda törzsének Oroszlánja lepecsételt, amikor úgy határozza, hogy eljött annak ideje.

Isten prófétai Igéjének felnyitása Isten megváltó munkájának egyik eleme, amint Igéjének hatalmát használja fel arra, hogy akarata szerint ébredéseket hozzon létre. White testvér azt mondja, hogy amikor Dániel és a Jelenések könyvei jobban megértésre jutnak, nagy ébredés lesz látható közöttünk. Isten prófétai Igéjének világossága hozza létre az ébredést és a reformációt az Ő akarata szerint.

White testvér az utolsó napokra tekintve egy nagy reformációra utal, amely Isten népe között megy végbe az utolsó napokban. A szent történelem ébredései és reformációi mind Isten Igéjéből származtak, és e szent időszakok mindegyike arra a végső nagy ébredésre és reformációra mutatott, amely nem sokkal a vasárnaptörvény előtt kezdődik. Ezek az ébredések Isten Igéjének felnyitása által jönnek létre. A hét mennydörgés le volt pecsételve, miként Dániel könyve is a tizenkettedik fejezetben.

Amikor alkalmazzuk a 1260 jelképpel összefüggő szétszórás időszakának prófétikus jellemzőit, azt találjuk, hogy a Jelenések tizenegyedik fejezetében Mózes és Illés három és fél napig holtan fekszik az utcán. A tizennyolcadik versre érkezik Isten haragjának ideje. Mózes és Illés Isten népét jelképezi közvetlenül az emberi kegyelemidő lezárulása előtt. Ők 1260 jelképes napig szétszórásnak Sodoma és Egyiptom utcáin, ahol Jézust megfeszítették.

Mózes és Illés felhatalmazást kaptak arra, hogy a harmadik verstől a hetedik versig, ahol megöletnek az utcán, bizonyosságot tegyenek. János a második versben fejezte be a templom megmérését, azután pedig Mózes és Illés felhatalmazást kaptak arra, hogy zsákruhába öltözve bizonyosságot tegyenek. Illés és Mózes üzenete 1844-ben adatott a filadelfiai millerita adventizmusnak, és 1863-ra hangjukat eltemették a nemzedékről nemzedékre továbbadott szokások és hagyományok alá. Három és fél évig kaptak felhatalmazást arra, hogy „zsákruhába”

öltözve bizonyosságot tegyenek; ez a jelkép az 1863-tól kezdődően fokozódó sötétséget ábrázolja.

Amikor White testvérnek a hét mennydörgésre adott meghatározását alkalmazzuk, miszerint azok az első és a második angyal eseményeit jelképezik, sorról sorra haladó módon olyan történelmet állítunk össze, amely egy üzenettel alászálló angyallal kezdődik; ám sorról sorra tekintve az angyal egyszerre az első és a második angyal. Az egyik 1840. augusztus 11-én egyik lábát a szárazföldre, a másikat a tengerre helyezte, a másik pedig 1844. április 19-én, a csalódás idején érkezett meg.

A következő útjelző mindegyik párhuzamos történetben Isten keze, amely Habakuk tábláival kapcsolatos. Az első angyal idején elkészült az 1843-as tábla, de a számítások némelyikében hiba volt. A második angyal idején Isten keze Habakuk tábláinak egy útjelzője; ez abban ábrázolódik, hogy kezét elvette a tévedésről. Amikor elvette a kezét, az üzenet fokozatosan kibontakozott, mígnem tetőpontjára jutott az exeteri tábori összejövetelen, közvetlenül az 1844. október 22-i csalódás előtt.

A két vonal egy világméretű üzenetet azonosít, mert az érkező angyal egyik lábát a földre, másikat pedig a tengerre helyezi, és az ihletés tudatja velünk, hogy ez világméretű üzenetet jelképez. Az angyal egyúttal a késedelem idejének kezdetét is azonosítja a tíz szűz példázatában. Ezen az első jelzőpontnál Isten kezét is látjuk, amint hazugságot hoz létre. 1844. április 19-én prófétai értelemben úgy tűnt, mintha a látomás hazudott volna, de azok, akik türelmesek voltak, vártak, és bár a látomás késett, nem hazudott. Ám amikor az általunk felépített vonal kezdődik, az első csalódás hazugsága az első jelzőpont egyik jellemzőjeként van megjelölve.

Akkor Isten kezének útjelzője és Habakuk táblái azt mutatják, hogy Isten elfed egy tévedést, majd leveszi kezét a tévedésről. A millerita történelemben a tévedést Isten 1842 májusában engedte meg, amikor a táblázatot kinyomtatták, és a tévedés ezt követően akkor nyilvánult meg, amikor az 1843-as év véget ért; de csak valamivel később vonta meg az Úr kezét a számokban levő tévedéstől. A tévedés 1842 májusától valahol az első csalódást követő időpontig állt fenn. Az első angyal esetében Isten kezét és Habakuk tábláit 1842 májusában jelölik meg, de kezének visszavonása a második angyal történetében röviddel az első csalódás után következne be.

Ez a „kéz” útjelzőjét prófétai időszakként azonosítja. Olyan időszakként, amely azzal kezdődik, hogy az Ő keze elfedez egy tévedést, és azzal végződik, hogy az Ő keze eltávolíttatja arról a tévedésről. Az Ő kezének e befedő és felfedő időszaka a Júda törzséből való Oroszlán munkájának szemléltetése, amint lepecsételi, majd felnyitja a prófétai világosságot. Elfedte az igazságot, majd ugyanazt az igazságot kinyilatkoztatta — más világosságban, amely nem mondott ellent az eredeti világosságnak. Ezt azért tette, hogy előidézzé a millerita Éjféli Kiáltás ébredését és reformációját.

A késedelem ideje, amely az angyal megérkezésével kezdődött, akkor ért véget, amikor keze eltávolíttatott, ily módon felnyitva a prófétai világosságot, amely megindította a „hetedik hónap mozgalmát”, s ez vezetett az Éjféli Kiáltás üzenetéhez az exeteri tábori összejövetelen, ahol az üzenet áradattá duzzadt, egészen a nagy csalódáskor bekövetkezett bezárt ajtóig. Isten hatalmának megnyilatkozása az Ő Igéjének felnyitása által egyre fokozódó ébredést és reformációt eredményezett.

1863-ban a laodiceai millerita mozgalomnak megtiltatt, hogy átkeljen a Jordánon, és a pusztába rendeltetett azért, mert megkövezte Illést és Mózeszt. William Miller üzenete Illés üzenete volt, és Miller alapvető üzenete Mózes „hétszerese” volt. A „hétszeres” elvetni annyit tett, mint megölni Mózeszt, és a Miller által előterjesztett alapvető igazságot elvetni annyit tett, mint megölni Illést. 1863-ban a hírnök és az üzenet meggyilkoltatott az utcán, és attól a ponttól fogva egyetlen módon lehetett rájuk találni: sírjaikat Jeremiás régi ösvényein kellett keresni. Holtan feküdtek az utcán — egészen addig, míg fel nem támadnak. Akkor támadnak fel, amikor a „hét mennydörgés jövőbeli eseményei”, amelyek „sorrendjükben tártnak fel”, megismétlődnek — a száznegyvennégyezer történetében.

Amikor az első angyal történetét ráhelyezzük a második angyal történetére, a prófétai szerkezet olyan viszonyítási pontot hoz létre, amely Krisztus kezének követésére szolgál; ez a kéz az Éjféli Kiáltás ösvényére vetett világosság. Az Éjféli Kiáltás eredeti világossága beragyogja az ösvényt, és az Ő „dicsőséges jobb karjának” világossága vezeti az utat fölfelé az ösvényen.

„Úgy tűnt, hogy világosság vesz körül, és egyre magasabbra emelkedem a földtől. Megfordultam, hogy megkeressem a világban az advent népét, de nem találtam őket, amikor egy hang ezt mondta nekem: »Nézz ismét, és nézz egy kissé magasabbra.« Erre fölemeltem szememet, és megláttam egy egyenes és keskeny ösvényt, magasán a világ fölé emelve. Ezen az ösvényen haladt az advent népe a város felé, amely az ösvény túlsó végén volt. Mögöttük, az ösvény kezdeténél, fényes világosság volt elhelyezve, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az »éjféli kiáltás«. Ez a világosság végigfénylette az egész ösvényt, és világított lábuk előtt, hogy meg ne botoljanak.

„Ha tekintetüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. De hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még igen messze van, holott arra számítottak, hogy már korábban bejutnak oda. Ekkor Jézus bátorította őket azáltal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely végighullámozott az adventnép felett, és ők ezt kiáltották: »Alleluja!« Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétség borította, és megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alatt levő sötét és gonosz világba.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Amikor Krisztus felemeli dicsőséges karját, „kezét” népe vezetésére irányuló munkájának jelképeként használja. Amikor a második angyal érkezését összekapcsoljuk az első angyallal, aki 1840. augusztus 11-én szállt alá, azt találjuk, hogy mindkét angyalnak üzenet volt a kezében.

„Megmutattatott nekem az az érdeklődés, amellyel az egész menny a földön folyó munkát kísérte. Jézus megbízott egy hatalmas angyalt, hogy szálljon alá, és figyelmeztesse a föld lakóit, hogy készüljenek fel az Ő második megjelenésére. Amint az angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben, rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt előtte. Azt mondatott nekem, hogy küldetésének célja az volt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára. ...”

„Egy másik hatalmas angyal kapott megbízatást arra, hogy leszálljon a földre. Jézus egy írást helyezett a kezébe, és amint a földre érkezett, így kiáltott: „Elesett, elesett Babilon.” Ekkor ismét láttam, hogy a csalódottak szemüket az égre emelték, és hittel meg reménységgel várták Uruk megjelenését. Sokan azonban mintha tompa állapotban maradtak volna, mintegy alvásban; mégis mélységes szomorúság nyomát láthattam arcukon. A csalódottak az Írásokból felismerték, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedésére. Ugyanaz a bizonyíték, amely arra indította őket, hogy 1843-ban Urukot várják, arra vezette őket, hogy 1844-ben is Őt várják. Mégis azt láttam, hogy a többség nem rendelkezett azzal az erővel, amely 1843-ban hitüket jellemezte. Csalódásuk elcsüggesztette hitüket.” Early Writings, 246, 247.

Mindkét angyal egyike annak a három angyalnak, amelyek együtt egyetlen jelképet alkotnak, ezért összhangban állnak az általuk képviselt üzenet tekintetében, noha mindegyik a maga sajátos üzenetét képviseli. Mindkét angyal kezében „írás” van, amely próbát jelképez. Az „első és második angyalnak párhuzamosan kell haladnia” a harmadik angyallal.

„Isten a Jelenések 14. fejezetének üzeneteit a prófécia vonalában jelölte ki helyükre, és munkájuknak e föld történelmének lezárultáig nem szabad megszűnnie. Az első és a második angyal üzenete még mindig jelen időre szóló igazság, és párhuzamosan kell haladniuk azzal, amely ezt követi. A harmadik angyal hangos szóval hirdeti figyelmeztetését. »Ezek után« — mondta János — »láttam, hogy egy másik angyal száll alá a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.« E megvilágosodásban mindhárom üzenet világossága egyesül.” The 1888 Materials, 803, 804.

White testvér a harmadik angyalt a Jelenések tizenharmadik fejezetének angyalaként azonosítja, és kijelenti, hogy az első és a második angyalnak párhuzamosan kell haladnia azzal a prófétai történelemmel, amelyet a Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyala képvisel. Így az első angyal 1840. augusztus 11-i alászállását a 9/11-gyel hozza összefüggésbe, és azonosítja, hogy a Jelenések tizenharmadik fejezetének angyala „a harmadik angyal”. A harmadik angyal a három közül az utolsó, és az első előképezi őt; ezért White testvér tudatja velünk, hogy az első angyal küldetése azonos volt a Jelenések tizenharmadik fejezete angyalának küldetésével, mert mindkét angyal küldetése az volt, hogy „beragyogja a földet az ő dicsőségével”.

A „hét mennydörgés” az események olyan tagolását jelenti az első és a második angyal történetén belül, amely meg fog ismétlődni a harmadik angyal történetében. Az ihletés arra irányította figyelmünket, hogy amikor e történeteket „sorról sorra” egymáshoz igazítjuk, az első angyal 1840-ben történt alászállása egybeesik az Ő 9/11-kor történt alászállásával. Ez azonosít egy próbára tevő üzenetet, amelyet a két tanúval együtt meg kell enni, és az első jelzőponthoz egy csalódást rendel.

A „hét mennydörgés” azt a prófétai időszakot jelképezi, amely csalódással kezdődik, és még nagyobb csalódással ér véget.

Amikor az első angyal alászállásának prófétai vonala összhangba kerül a második angyal megérkezésével, „az igazság szerkezete” jön létre. Az igazság három lépésként van meghatározva,

amelyek közül az első és az utolsó azonos, a középső lépés pedig a lázadást jelképezi. Amikor az első két angyalt ehhez a felépítéshez igazítjuk, az első és a második angyalból álló szerkezet jön létre, amely a Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyalát szemlélteti; és a Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyala az első és a második angyal együtteséből áll.

A Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyala két hangból áll. Az első hang akkor teljessé válik, amikor szeptember 11-én ledőltek New York épületei, a negyedik vers második hangja pedig a vasárnaptörvény. A szeptember 11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszakon belül a Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyala az első és a második angyal együttesét képviseli. Mivel ez így van, e két angyal történetének „szabályt szabályra” alkalmazása arra, hogy a Jelenések tizenharmadik fejezetének harmadik angyalának történetét ábrázolja, annyit tesz, mint az első és a második angyalt az első és a második angyallal összhangba állítani.

Két angyal érkezik az első csalódáshoz, és mindkét angyal prófétailag összefügg, és mindkettőnek van egy próbára tevő üzenete, amely az angyal kezében van. A vonalban ezután ábrázolt útjelző Habakuk táblái, amelyek közvetlen kapcsolatban állnak Isten kezével. Az első angyal vonalában az 1843-as ábra 1842 májusában készül el, a második angyal vonalában pedig nem volt ábra. Az ábra a második angyal megérkezésénél véget ért. Habakuk táblájának útjelzője a második angyal vonalában Isten kezének eltávolítása az 1843-as ábra számaiban lévő tévedésről.

Az Ő keze elfedett egy hibát az első angyal útjelzőjénél, és az Ő keze ugyanannál az útjelzőnél, a második angyal vonalában vétezt el. Így tehát Habakuk táblájának útjelzője az első és a második angyal párhuzamos vonalaiban két lépést jelképez. Az első lépésben az Ő keze elfed egy hibát, Habakuk táblái útjelzőjének időszaka végén pedig leveszi a kezét. A késedelem ideje a második angyal megérkezésével kezdődött, és a késedelem ideje fokozatosan ér véget, az Ő kezének elvételével kezdődően. Habakuk táblájának útjelzője egy olyan időszakot jelképez, amelyet Krisztus keze jelöl meg a kezdetén és a végén.

Két kéz van megjelölve az első csalódásnál, és mindkettőnek van egy próbaüzenete, amelyet el kell venni és meg kell enni. Ezután egy prófétai időszak kezdődik, amely az alapvető igazságokat jelképezi: Isten kezének befedésével veszi kezdetét, és az Ő kezének felfedésével ér véget. A következő útjelző az exeteri tábori összejövetel, ahol az éjféle kiáltás elkülöníti és megtisztítja azokat, akik Krisztus kezét követnék a Szentek Szentjébe.

Amikor Krisztus belépett a Szentek Szentjébe, felemelte kezét az ég felé, és megesküdött, hogy idő többé nem lesz. Éppen akkor pecsételte le a „hét mennydörgést”, amely az első két angyal történetét jelképezi, s amely a harmadik történetében ismétlődik meg. A „hét mennydörgést” úgy pecsételte le, miként Dániel könyve tizenkettedik fejezetében Dániel próféciait is lepecsételte. Dániel tizenkettedik fejezetében, a három jelképes időszak közül az elsőnél, Krisztus mindkét kezét az ég felé emeli, és kijelenti, hogy amikor Isten népének szétszórása véget ér, azok, akik „csodált emberekké” lesznek, megtisztíttatnak, és áldozatként felemeltetnek. Az első és a második angyal szerkezete, amelyet jelenleg vizsgálunk, jelképesen Isten kezét nyilvánítja meg minden egyes lépésnél.

Amikor Ő elfedi az igazságot, az csalódást eredményez, és amikor leveszi kezét, világosság támad, és e világosság az Éjféli Kiáltás üzenetének világossága. Az első csalódástól a nagy csalódásig az alfa és az ómega aláírását viseli, és az igazság szerkezetén belül kerül bemutatásra. A kezdet a véget ábrázolja, és a két csalódás közötti útjelző Habakuk tábláinak lepecsételése és felnyitása hatását szemlélteti, ami Jeremiás régi ösvényeinek feltárása, és azt az alapot jelképezi, amelyre a templom a vasárnapi törvény előtt épül, amikor a bevégzett templom minden hegy fölé emeltetik. Az igazság igéjében a középső útjelző a lázadást jelképezi, és abban a történelemben, amelyet a búa és a konkoly végső szétválasztása ábrázol, a balga szüzek lázadását nyilvánítja meg.

A Habakuk tábláinak útjelzője által jelképezett lázadás fokozatosként van ábrázolva, mert nem egyetlen útjelzőről van szó, hanem egy meghatározott kezdettel és véggel rendelkező időszakról, amint azt Isten keze jelképezi. Isten keze kétszeresen jelenik meg az első csalódásnál, mert két angyal van, és mindkettőnek üzenet van a kezében. A lázadás következő útjelzőjének van kezdő és záró keze, ezért annak prófétai jellemzőin belül is két kéz található. A nagyobb csalódás harmadik útjelzője Krisztust úgy azonosítja, mint aki felemeli kezét és az égre esküszik, éppen abban a szakaszban, ahol a hét mennydörgés le van pecsételve, miként Dániel tizenkettedik fejezetében is. Éppen azon a ponton, ahol az angyal megjelöli annak a prófétai szerkezetnek a végét, amelyet az első két angyal képvisel, amelyet most vizsgálunk, lezárja a prófétai idő alkalmazását, és a Dániel könyvében található párhuzamos szakaszba helyezi magát, ahol nem egy kezét emeli fel, hanem mindkét kezét.

Dániel tizenkettedik fejezetében három prófétai időszak van, amelyek az utolsó napokban feltáruhnak, mert ez az, ami Isten népére az utolsó napokban bekövetkezik. Az első dolog, amelyet Dániel végső, tetőponti látomása említ, az volt, hogy Dánielnek, aki Isten maradék népét jelképezi, értelme volt mind a dologról, mind a látomásról. Az utolsó dolog, amelyet Dániel feljegyez, az, miként használta fel a tudás növekedését Júda törzsének Oroszlánja arra, hogy előidézzé a végső ébredést és reformációt Isten azon népe között, akiket azokként különböztetnek meg, akik értenek. Népének elpecsételését a Jelenések „hét mennydörgésének” feltárása által viszi véghez, összefüggésben Dániel tizenkettedik fejezetének „három időszaka” feltárásával.

Amikor Jézus azonosítja, hogy Isten népe hatalmának szétszórására szabott három és fél prófétai nap végén minden „csoda” bevégeztetik, ezzel 2023 júliusára mutat rá, amikor a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő utcákon való három és fél napos halál véget ért. Most a csodák a vasárnaptörvény előtt fognak bevégeztetni. 2023 júliusát nem egy, hanem mindkét kezének felemelésével jelölte meg. Ezzel a késedelem idejének végét jelölte meg, miként akkor is, amikor kezét elvette a millerita történelemben elkövetett tévedésről. Az első csalódás 2020. július 18-án következett be, amint azt a milleriták első csalódása előképezte, és a késedelem ideje elkezdődött, és addig tartott, amíg 2023 júliusában másodszor is kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse maradék népét.

Az első csalódást Isten keze jelképezi, amint elfed egy tévedést; a milleriták esetében ez az 1843-as év azonosítása volt 1844. október 22. helyett. Ezt a csalódást a tizenkettedik fejezet tizenkettedik verse ábrázolja. Az első csalódást az Ő keze jelképezi, amely elfedi a tévedést, és ezt előképezte a milleriták esete, akik eljutottak az első csalódáshoz. A tizenkettedik versben szereplő szó ez:

„eljut”. Boldog az, aki vár, és aki „eljut” az 1335-höz; boldog az, aki „eljut” 1844. április 19-ének csalódásához. Az „eljut”-nak fordított szó jelentése: „megérinteni”. A milleriták akkor tapasztalták meg első csalódásukat, amikor az 1843-as év megérintette az 1844-es évet. Dániel tizenkettedik fejezetének tizenkettedik verse azonosítja mind az 1844. április 19-i első csalódást, de még közvetlenebbül a 2020. július 18-i első csalódást.

A három időszak közül az első prófétai időszak és az utolsó prófétai időszak, amelyek a vég idején nyitnak fel, amikor a tudás megnövekszik, és véghezviszi a búza és a konkoly végső szétválasztását, ezáltal azonosítva annak a prófétai világosságnak a feltárulását, amely megpecsételi a száznegyvennégyezret, ugyanaz a prófétai időszak.

A hetedik vers első időszaka a Jelenések tizenegy három és fél napjának szóratásának végét jelenti 2023 júliusában, a tizenkettedik versben szereplő időszak pedig ugyanezen szóratás kezdetét 2020. július 18-án. Az Alfa és az Ómega a hét mennydörgés történetét a Dániel tizenkettőben úgy jelölte meg, mint azt a történelmet, amely 2020. július 18-a csalódásánál kezdődik, és három és fél jelképes nappal később, 2023 júliusában ér véget. Ugyanilyen fontos, hogy amikor az Alfa és az Ómega megjelölte a végső késelem idejének kezdetét és végét, nem egy, hanem mindkét kezét emelte az ég felé, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él.

Az Isten Fia, aki az ember fia, esküt tesz az Atyával ott, ahol Isten szövetséges népének története tetőpontjának kezdete volt, amikor Krisztus először hívta el Ábrámot ígérettel, majd az ígéretet esküvel erősítette meg. Oldd le saruidat, mert szent földön állsz!

A három prófétai időszak középső betűje nem kevesebb, mint Ábrám és Pál szövetségi időprófécijának 430 évre szóló ómega-beteljesedése, amint azt a tizenegyedik vers 1290 éve ábrázolja. A verset millerita értelmezéssel megközelítve egy harmincéves előkészületi időszakot azonosítottak a pápaság számára, amelyet azután 1260 évnyi pápai üldözés követ. Ábrám 430 éve rabságot és szabadulást jelképez egy meghatározott nemzetben, összefüggésben azzal, hogy az első harminc év azt az időt képviseli, amikor az Úr szövetségre lépett Ábrámmal. A papok számára való harmincéves előkészület 1989-ben, a vég idején kezdődött, és a harminc év a vasárnap törvénynél ér véget, amikor a vers szerint felállítatik a pusztító utálatosság, és ezután 1260 jelképes éven át üldözi majd Isten népét, összhangban János negyvenkét jelképes hónapjával a Jelenések tizenharmadik fejezetében.

A száznegyvennégyezer reformmozgalma 1989-ben kezdődött, amikor az Úr megkezdte azt a munkáját, hogy papságot készítsen elő a szolgálatra az éjféli válság idején, amely a vasárnap törvénnyel veszi kezdetét. Az Alfa és az Ómega a Hiddekel vize fölött állt, és mindkét kezét az ég felé emelte, megesküdve, hogy amikor a 2020. július 18-tól 2023 júliusáig tartó szétszóratás beteljesedik, befejeződnek azok a csodák, amelyek Krisztusnak ahhoz a munkájához kapcsolódnak, hogy istenségét egyesítse az emberi természettel.

Ez ugyanaz a kijelentés, mint a tizedik fejezetben, a hét mennydörgés vonalában, mert ott nemcsak az idő prófétai alkalmazását zárta le, hanem azt is azonosította, hogy a hetedik trombita megszólalásának napjaiban Isten titka befejeződik. A Dániel tizenkettőben található párhuzamos szakasz azonosítja, hogy amikor a szétszóratás 2023 júliusában véget ért, Isten népe

megpecsételésének befejezése is befejeződött, amint azt a hetedik trombita megszólalása jelképezi, amely egybeesett azzal, hogy Krisztus felemelte kezét és megesküdött mindkét párhuzamos szakaszban.

Dániel tizenkettedik fejezetének hármasközi üzenetében az első prófétai időszak és az utolsó prófétai időszak alfa és ómega-jegyet hordoz. A hetedik vers első időszaka ugyanannak az időszaknak a végét azonosítja, amelynek kezdetét a tizenkettedik vers jelöli meg. A hetedik és a tizenkettedik versek között az 1989-ben kezdődő vég idejének története a kegyelemidő lezárulásáig van ábrázolva. A hetedik vers alfa-időszakának és a tizenkettedik vers ómega-történetének közepén az emberiség végső lázadása van ábrázolva a vasárnaptörvénytől addig, amíg Mihály felkél; és ez éppen abban a fejezetben van ábrázolva, ahol Mihály felkél.

A középső időszak lázadása elsősorban a lázadás külső története, ám az első harminc év annak a papokból álló csoportnak a felkészítéséről szóló belső történet, akik közvetlen szembenállásban vannak a következő 1260-as időszakban megjelenített külső erővel.

A középső időszak a héber ábécé tizenharmadik betűjének lázadását jelképezi, és azzal, hogy a kegyelmi idő még tart, egyesül a belsővel, amennyiben a nagy küzdelem végső csatáját ábrázolja a föld bolygóján. A külső és a belső ilyen egyesülése egyúttal Dániel utolsó látomásának üzenete is, amelyet a Hiddekel folyó és az a három fejezet képvisel, amelyek szintén az Alfa és az Ómega kézjegyet viselik, és az igazság szerkezetére épülnek. Az első és az utolsó fejezet Isten népének elpecsételésével foglalkozik, akik az örökké fénylő csillagokként vannak ábrázolva. A lázadás középső fejezete ugyanazt a történelmet azonosítja, amely a tizenegyedik versben az 1290 évvel van bemutatva, s amely ugyanebben a szerkezetben a középső vers.

Amikor Krisztus kezét alkalmazza a prófétai szerkezetben, az számos igazságot jelképez, de egyúttal azt az ösvényt is, amelyen népét vezeti. Jézus Krisztus kijelentése 2023 júliusában kezdett feltörni. E feltörés magában foglalja a hét mennydörgés feltörését és Dániel üzenetét is, amint azt a tizenkettedik fejezet szemlélteti. A feltörés a negyvenedik vers rejtett történelmében megy végbe, amely 1989-ben kezdődött, és a vasárnapi törvényt zárul le. Abban a történelemben Isten népe elpecsételtek, és a pecsételés a Szentlélek kitöltése által történik. A Szentlélek végső kitöltése a Jelenések nyolcadik fejezetében azonosíttatik, ahol a hetedik, ennél fogva a végső pecsétként van ábrázolva. Júda törzsének Oroszlánja győzedelmeskedett az ötödik fejezetben, hogy megnyissa a hét pecséttel lezárt könyvet.

A hatodik pecsét felvetette a hatodik fejezet végén azt a kérdést, hogy ki lesz képes megállni abban az időszakban, amikor a bűnért való közbenjárásnak többé nincs helye.

Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg? Jelenések 6:17.

A következő fejezet, vagy mondhatjuk a következő vers, bemutatja a száznegyvennégyezer elpecsételését és a nagy sokaságot, akik a vasárnaptörvény válsága idején gyűjtetnek be Isten országába. A száznegyvennégyezer a hatodik pecsét kérdésére adott válasz. Miután a hetedik fejezet bemutatja őket, a nyolcadik fejezet azután azonosítja a hetedik és végső pecsét feltörését.

És amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy félóráig. És láttam a hét angyalt, akik Isten előtt állnak; és adatott nekik hét trombita. És egy másik angyal jött, és megállt az oltárnál, arany tömjénezővel; és sok tömjén adatott neki, hogy felajánlja azt az összes szent imádságaival együtt az aranyoltáron, amely a trón előtt volt. És a tömjén füstje, amely a szentek imádságaival együtt szállt fel, felszállt Isten elé az angyal kezéből.

És az angyal vette a tömjénezőt, megtöltötte az oltár tűzével, és a földre vetette; és szózatok, mennydörgések, villámlások és földindulás támadtak. Jelenések 8:1–5.

A „tűz”, amelyet Ézsaiás hatodik fejezete „parázsként” ábrázol, s amelyet White testvér a megtisztítás jelképének nevez, az oltárról vétetik és a földre vettetik. A mennyből alászálló „tűz” pünkösdkor „tűznyelvekként” jelent meg. A „tűz” az, amit a Szövetség Követe használ Lévi fiainak megtisztítására.

„Akinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét, és csűrbe takarítja gabonáját.” Máté 3:12. Ez a tisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztatott a búzától. Mivel sokan túlságosan hiúk és önigazak voltak ahhoz, hogy megfeddést fogadjanak el, és túlságosan szerették a világot ahhoz, hogy az alázat életét elfogadják, elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt teszik. A lelkek ma is próba alá kerülnek, miként azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eléri a szívet, meglátják, hogy életük nincs összhangban Isten akarásával. Felismerik, hogy önmagukban teljes változásra van szükségük; de nem hajlandók felvállalni az önmehtagadó munkát. Ezért megharagszanak, amikor bűneik napvilágra kerülnek. Megütözve távoznak, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” Jézus élete, 392.

Tűz szállt alá Illés áldozatára, amint Gedeon angyalnak bemutatott áldozatára is. A megtisztítás „tüze” Isten Igéje, mert szentté lenni annyit jelent, mint az Ő Igéje által megszenteltetni. Az a „tűz”, amely a hetedik pecsét feltörésekor vettetik alá a földre, annak a prófétai üzenetnek a felhatalmazó erejét jelöli, amely az utolsó napokban nyer feloldást, a hetedik trombita megszólalása idején, a hét mennydörgés által jelképezett események végső és tökéletes beteljesedése során, és amelyet Dániel tizenkettedik fejezetének három prófétai időszaka erősít meg, amely időszakok az utolsó napokig le voltak pecsételve.

Jézus Krisztus kijelentése, amely közvetlenül az emberi kegyelemidő lezárulása előtt pecsételtetik fel—magában foglalja a hét mennydörgés felnyitását, a hetedik pecsét eltávolítását, Dániel tizenkettedik fejezetének felnyitását, valamint a Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelmének feltárását, éppen annak a történetnek a feltárását, ahol az angyal megkérdezte a gyolcsba öltözött Férfit, mi lesz e csodák vége.

A lenvászamba öltözött Férfi felelt és ezt mondta: Amikor eljuttok a késedelem idejének végéhez 2023 júliusában, érkeztek a száznegyvennégyezer elpecsételésének történetéhez.

Azt is kijelentette, hogy a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő három és fél jelképes nap végén felnyitattik Dániel könyvéből egy prófétai üzenet, amint azt az 1798-ban bekövetkezett vég ideje előképezi. Az az igazság, amely akkor, a három és fél jelképes nap végén felnyílik, éppen abban a kilenc versben található Dániel könyvében, amely Dániel könyvének

lepecsételését és felnyitását azonosítja és meghatározza.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

„Amikor Krisztus eljött e földre, a nemzedékről nemzedékre örökített hagyományok és az Írások emberi magyarázata elrejtették az emberek elől az igazságot, úgy, amint az Jézusban van. Az igazságot a hagyományok tömege temette maga alá. A szent iratok lelki jelentősége elveszett; mert hitetlenségükben az emberek bezárták a mennyei kincs ajtaját. Sötétség borította a földet, és nagy sötétség a népeket. Az igazság letekintett a mennyből a földre; de sehol sem mutatkozott meg az isteni lenyomat. A halál szemfedeléhez hasonló homály borult a földre.”

„Ám Júda törzsének Oroszlánja győzedelmeskedett. Ő felnyitotta a pecsétet, amely lezárta az isteni útmutatás könyvét. A világnak megengedettett, hogy a tiszta, hamisítatlan igazságra tekintsen. Maga az igazság szállt alá, hogy elhárítsa a sötétséget és ellensúlyozza a tévelygést. A mennyből küldetett egy Tanító, azzal a világossággal, amelynek meg kellett világosítania minden embert, aki e világra jön. Voltak férfiak és nők, akik buzgón keresték az ismeretet, a prófécia biztos beszédét, és amikor az eljött, olyan volt, mint a sötét helyen világító fény.” Spalding Magan, 58.

„Az írástudók és a farizeusok azt állították, hogy magyarázzák az Írásokat, ám azokat saját elképzeléseikkel és hagyományaikkal összhangban magyarázták. Szokásaik és elveik egyre terhesebbé váltak. Lelki értelmében a szent Ige a nép számára olyan lett, mint egy lepecsételt könyv, amely értelmük előtt zárva maradt.” Signs of the Times, 1905. május 17.